

En lovprisning

... Evtigt lov och tack vare dig, min Herre Jesus Kristus, du som med så stort saktmod utstod så grymma lidanden för vår skull. När din välsignade kropp uttömde alla sina krafter på korset, då fördunklades dina vänliga ögon, ditt sköna ansikte bleknade genom förlusten av allt blod, din välsignade tunga blev het och torr och din mun uppfylldes av den bittra drycken av galla, ditt hår och skägg dränktes av blod från såren på ditt allra heligaste huvud, benen i händer och fötter och i hela din dyrbara kropp slets med stor och våldsamt smärta loss från sina fästen, ådror och senor i hela din välsignade kropp blev grymt avslitna, och så omänskligt blev du gisslad och sargad av smärtsamma sår att ditt kött och hela din obefläckade hud blev outhärdligt sönderslitna, och plågad och pinad på detta sätt, stod du, min ljuvaste Herre, på korset och inväntade du under stor smärta, med tålmod och ödmjukhet, dödsstunden ...

Evtigt välsignelse vare dig, min Herre Jesus Kristus, du som mitt under döds kampen skänkte alla syndare hopp om förlåtelse, då du barmhärtigt lovade paradiset härlighet åt den rövare som omvände sig till dig ...

Välsignad vare du, min Herre Jesus Kristus, du som för vår frälsnings skull tillät att man med en lans öppnade din sida och ditt hjärta och för att återlösa oss lät ditt dyra blod och vatten i överflöd strömma ut ur samma sida och inte ville att din allra heligaste kropp skulle tas ner från korset, förrän domaren givit sitt tillstånd.

Ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, för att du tillät att din välsignade kropp skulle tas ner från korset av dina vänner och läggas i din sörjande moders armar, svepas av henne och läggas i graven och där bevakas av krigsmännen.

Evtigt heder vare dig, min Herre Jesus Kristus, du som på den tredje dagen stod upp ifrån de döda och visade dig som den levande för dem du ville, och som efter fyrtio dagar steg upp till himmelen i mångas åsyn och där ärofyllt samlade dina vänner, dem som du hade befriat ur dödsriket.

Jubel och evigt ära vare dig, min Herre Jesus Kristus, du som utgöt den helige Ande i dina lärjungars hjärtan och förökade den väldiga, gudomliga kärleken i deras själar.

Välsignad och lovprisad och ärorik i evighet vare du, min Herre Jesus Kristus, du som i ditt himmelska rike sitter på tronen i din gudoms härlighet, kroppsligen levande med alla dina allra heligaste lemningar, dem som du antog från jungfruns kropp, och så skall komma på domens dag för att döma alla levandes och dödas själar, du som lever och regerar med Fadern och den helige Ande i evigheters evigheter.

Amen.

(Ur Fyra böner, Quattuor Oraciones, Heliga Birgittas Uppenbarelser.)

Påskens pastoral

Två lärjungar är på vandring till Emmaus. Lukas berättar vem den ene är men tigger om den andra. Även om tradition och bildkonst avbildat de båda lärjungarna som två män kan vi för ett ögonblick i vår fantasi tänka oss de båda lärjungarna som man och hustru. En lång vägsträcka vandrar de tillsammans med honom som för dem fortfarande är som en främling. Men när Jesus efter framkomsten lyfter, välsignar, bryter och delar brödet händer det: Då öppnas deras ögon. De fyra orden ur evangeliet på Annandag påsk klingar märkligt bekanta, ett eko från 1 Mos. 3. Parallellen blir till en glimt ur frälsningshistorien.

Den första gången sträcker sig mannen och kvinnan, trots ett uttryckligt förbud, efter den föda de tror ska mätta deras törst. Då öppnades deras ögon. Men ur detta kommer endast smärta och död. Människan är naken och vill gömma sig. Förtroendet och tilliten har brutits. Skulden blir mer än hon kan bära. Människan drivs ut till en annan tillvaro. Det allra underbaraste trädet, det som ger liv, fanns inom räckhåll, men det hinner hon aldrig smaka. Paradisets port stängs och reglas. Även om vi inte tar texten som en historisk skildring av mänsklighetens första dagar så ger den en autentisk skildring av människans villkor på jorden, utdriven ur paradiset och avskärmd från livets träd.

Efter påsknatten har allt förändrats. Vid brödsbrytelsen inser lärjungarna det oerhörda. När deras ögon öppnas är det inte längre på sig själva de ser, utan de ser Jesus Frälsaren. Det är av livets träd de har fått smaka. Paradiset ligger öppet för dem. Och de rusar tillbaka till Jerusalem, den himmelska staden.

Lukas skildring av det som skedde kan ses som en komprimerad version av församlingens uppdrag. Under vandrigen är Jesus hela tiden i fokus. Fastän de ännu inte ser hans omedelbara närhet delar de båda lärjungarna allt det som skedde med varandra och med honom som uppfattas som en främling. De båda är församlade i Jesu namn och då är han efter sitt löfte mitt ibland dem. Han hjälper dem att se det som hänt i uppenbarelsens ljus. Skrifterna utläggs för lärjungarna.

Väl framme i byn visar de sin gästfrihet, den kanske mest närliggande formen för diakoni, men också hur gripna de är av mötet med främlingen. Stanna hos oss. Så ger de samtidigt ord åt kyrkans aftonbön: Bli kvar hos oss Herre.

Att de delar sitt bröd med främlingen är självklart. Måltiden dukas fram. På ett naturligt sätt tar Jesus över. Han bryter brödet och leder mässan. Han är själv det levande brödet, som kommit ner från himlen och som räcks från paradiset. Det är av livets träd som lärjungarna får äta. Då öppnas ögonen. De känner igen Frälsaren.

Men det går inte att hålla kvar Jesus. Lika lite som på förklaringsberget går det att hejda tiden. Han försvinner ur deras åsyn. Fastän natten redan fallit på bryter de upp och springer mot staden. Mötet med Jesus måste de tala om. De kan inte tåga med vad de sett och hört och smakat. När de en stund senare delar med de övriga får de uppmuntran tillbaka. Också dessa har, fastän på ett annat sätt, mött Jesus och har sin berättelse att ge.

Mer än detta behöver vi inte för att formulera en församlingspastoral.